

Dağınık Düşlerde Yaşam

– Ahmet AYAZ · 08 Aralık 2020

DAĞINIK DÜŞLERDE YAŞAM

Ahmet AYAZ

Gaziantep Güneş Gazetesi 8 Aralık 2020

1984 yıllarında karı koca ilişkileri ve ailede yaşam başlığı altında Gaziantep BUGÜN gazetesine 17-18 gün kadar, aralıksız olarak yazmışım. Bu günde, dağınık düşlerde yaşam dedim ama, konuya nasıl gireceğimi, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Ben her zaman ve her yerde şunu söylerim. Çiftçi de olacaksan, işçi de olacaksan , esnaf da olacaksan oku, oku, oku derim. Çünkü insanlarımız okuyarak bir yerlere gelirler. Okumadan bir yerlere gelenlerimiz de var. Fakat okuyarak gelenler, daha farklı yerlere gelirler diye düşünüyorum.

Bazı insanlar, çocuklarının okuyup tahsil yapmaları ve medeni insan seviyesine gelmeleri için, çaba harcarlar. Tabii ki, düşünceleri doğrudur. Fakat çaba harcamanın bir şekli şeması vardır. Sen çocukların için gereğini yapıyorsan, gerisi çocuklara düşer. Bir de her çocuğun bir öğrenim kapasitesi vardır. Bir su variline, alacağı kadar su boşaltılır. Fazlasını koyacak olursanız, taşıp yere dökülür. Çocukların derse çalışma kapasitesi de böyledir. Başlarında çivi kesecek kadar, onları sıkıntıya sokmanın hiç bir anlamı yoktur. Aşırı derece sıkıştırmak sıkıntı yaratır. Çocukların psikolojisi bozulur.

Ben bir çok eğitimci arkadaşlarımdan duyduğum ve öğrendiğim şudur. “Çocuklarınıza eğitim konusunda sıkıştırmanın başladığı yerde, eğitim biter” Çocukları senin sıkıştırman, çocukların aklından ödevi de, derse çalışmayı da çıkarır. Çocuk ne yapacağını unutacak kadar sıkıntıya düşer.

Bazı akıl fukarası hanımlar, annesine “Anneciğim diye sarılıp, annesini öperek, koklayarak yağ yakar. Kendisinin bu olumsuz ve anlamsız halini çocuklarından da bekler, çocukları sıkıntıya sokar. Çocuklarından iltifat bekler. Daha doğrusu çocuklarından mutluluk bekliyor. Düğün değil, bayram değil, eniştem beni niçin öptü diye bir söz var. O zaman çocuğuna sen sarıl. Tatlım cicim diyerek. çocuğunu mutlu yap. Çocukların iltifatı senden görsünler. Çocuklar, evde anne ile babanın, biri birine karşı suratsızlığını görünce, çocuklar çareyi dışarıya çıkmakta bulur. Ve yahut da, yakında baba annesi, veya anne annesi varsa, onların yanına koşar. Evde mutsuz olan çocuklar için. baba annenin, anne annenin yaşaması bir şanslılıktır. Bunu akıl fukarası anneler fark edemezler. Bu defa anne sorar. Senin anne annenin yanında ne işin var?. Senin baba annenin yanında ne işin var? Ulan akıl fukarası senin asık suratından çareyi oraya kaçmak da buluyorlar, zavallı çocuklar. Şükür etki çocuğun evden kaçmıyor. Hele 16-17 yaşlarındaki kanının kuvvetli olduğu zamanlarda, çocuğunuzun evden kaçma konusunu aklınızdan çıkarmayınız. Onların huzur ve mutluluklarını dikkate almak gerekir. Bir çok çocuklar annenin, babanın asık suratından bıkarak evden kaçarlara. Evden kaçan bir çocuğun da, ne olacağı malumdur. Ben psikolog da değilim, sosyologda değilim. Yaşantım içindeki tecrübelerime dayanarak, şunu söylemeden geçemeyeceğim. Ailede ana ve babanın kısır çekişmeleri çocuklara yansır, çocukları üzer. Ana ve

babanın mutlulukları, biri birilerine karşı olumlu davranışları da çocuklara yansır, çocukları mutlu eder. Bunu yazıyorum ki, eşlerine saygı duymayan aile bireyleri, çocuklarının mutluluğunu, okullarda başarı durumlarını dikkate alsınlar. Medeni ve aileye yakışan bir yaşam biçimini sergilesinler. Aileler mutlu olurlarsa, mahalle ve köylerimiz mutluluk yaşarlar. Köylerimiz ve mahallelerimiz mutluluk yaşarsa, ilçelerimiz mutluluk yaşarlar. İlçelerimiz mutluluk yaşarsa, illerimizde ve ülkemizde mutluluk bayrağı dalgalanır. İşte biz de o zaman ülkemizde gerçek bir yaşam biçimini görürüz. Her taraf güllük, gülistanlık olur diye düşünüyorum. Şunu da söylemek isterim. Eğitimin ve öğretimin temeli de, ailede başlar ve ailede de biter. Ülkemizde önemli ve büyük devlet adamları bilinçli ve kültürlü ailelerden çıkar. Bunu yazarken de, maddi ve parasal zenginliği dikkate almıyorum. Bilgi, görgü ve kültür derinliklerini dikkate alıyorum. Benim gençlik yıllarım Oğuzeli-Yakacık Köyünde geçti. Benim çocukluğumda ve gençlik yıllarımda okur yazar olmayan bir büyüğümüz Abdullah Doğan (Apık) vardı. Nazım Hikmetten söz ederdi, Tarihi tarihine. Nazım Hikmet ile Bursa Cezaevinde yattıklarını anlatırdı. Nazım Hikmetin cezaevindeki fiili hareketlerini anlatırdı. Burhan Özdemir ile Mehmet Şevket İspir kitapları araştırdıklarında anlattıkları tarih doğru çıkardı. Ben bilgi görgü ve okuma alışkanlığını Batallı Mehmet Özdemir Amca gibi büyüklerimden aldım. Ben gençliğimi Ahmet İspir (Ahmey Kiya) Batallı Mehmet Özdemir Amca ve Abdullah Doğanın (Apık) gibi büyüklerimin sohbeti ile yaşadım. Teyzemlerin, Cuma Şahinler (Cuma Kiya) nın odasında Eba Müslüm Horasanı gibi kitapları biz gençler okurduk, yaşlılarımız dinlerlerdi. Bu gibi kitaplar da Müslüm Bozgeyik "Müslüm Dede" de bulunurdu. Cuma Kiya ondan alıp, odasına getirirdi. Biz gençlerde odada oturanlara sıra ile okurduk, gecelerin geç saatlerine kadar. Rahmetli İmam Bozgeyik, "İMAM DEDE" tahminen 6-7 yüz sayfalık EBA MÜSLÜM HORASANI adlı kitabı, edebi sözler ile süsleyerek, kitaptan daha geniş anlatırdı. Biz arkadaşlarımız ile olumsuz işlerin her zaman dışında kalırdık. Söz konusu o, değerli büyüklerimizi kendimize rehber olarak alarak. Bu yazımı ülkem insanlarına az da olsa, faydalı olmak için kaleme aldım. Bu yolda çabamı da gücümün yettiği derecede sürdüreceğim, sürdürmeye de kararlıyım.

Makalemde adı geçip de, ebediyete göç eden, Cuma ŞAHİNLER; Ahmet İSPİR, Mehmet ÖZDEMİR, Müslüm BOZGEYİK, İmam BOZGEYİK, ve Abdullah DOĞAN gibi, daha sayfalara sığmayan, Oğuzeli-Yakacık Köyündeki büyüklerimiz vardı. Buradan, bunları rahmet ile anıyorum. Mekanları cennet olsun diyorum.